Ч. 34. Середа 26 (13) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Неудача Французів в Марокко. — Бурливе засїдане сербскої скупштини.

Після послїдних телеґрамів з Марокка, мали Французи в днях 16 і 17 с. м. потерпіти поважне пораженє недалеко Казаблянки. Іменно ґенерал Дамад постановив перевести т. зв. скомбінований маневр в цїли окруженя противників і вислав кілька окремих відділів, котрі мали зійти ся в означеній місцевости. Такий маневр єсть навіть в краях, заосмотрених доброю комунікациєю, дуже непевний, бо легко можуть виявити ся по дорозї перешкоди, котрі не позволять всїм відділам в пору зійти ся та виставлять відділ, що найскорше прийде на місце, на небезпечність розбитя переважаючими силами ворога. Небезпечність таких маневрів єсть очевидно ще більша в краях півдиких, де нема доріг. Так з причини лихої комунікациї покінчив ся неудачию плян ґен. Дамада. На відділ, що ішов під проводом полковника Топена, напали в провалї Бен-Ребан Марокканцї з племени Мдакра та по кровавій борбі присилували его до відвороту. Також на відділ, котрий відтак наспів на поміч Топенови, напали Марокканцї і завдали єму значні страти. Оба відділи вертали відтак до Казаблянки серед безнастанної борби з атакуючим з усїх сторін ворогом. Що й відділ, який вів сам Дамад, не мав щастя, на те сьвідоцтвом его поспішний поворот до Казаблянки. В наслїдок тих неудач французского войска піднялa ся дуже военна охота серед марокканьских племен. Телеґрами з Танґеру доносять, що цїла сила военна марокканьска іде против Французів. Між Мадридом а Парижем відбуває ся незвичайно горячкова виміна депеш, аби порозуміти ся що до висланя значнїйших сил войскових на поміч. — У французскій палатї послів принято дневний порядок висказуючий похвалу хоробрим войскам французским і довірє правительству. Мінїстер війни подав страти Французів до дня 18 с. м. в Марокко. Єсть 57 убитих і 217 ранених, між ними 14 офіцирів.

В суботу покінчила ся дебата в справі ухваленя апанажів для сербского престолонаслїдника, яка свого часу мало не довела до кабінетової кризи в Білгородї через те, що престолонаслїдник заявив в письмі до президиї скупштини резиґнацию з тих поборів бодай на сей рік з огляду на погане положенє краєвих фінансів. В суботу промавляли за ухваленєм апанажі премієр Пасич, мін. просьвіти Ніколїч та мін. скарбу Пачу. Пасич вказав м. и. на тещо 360, тисячна дінарова апанажа для престолонаслїдника і прочих членів королївскої родини єсть тим більше оправдана, коли зважити ся, що король не домагає ся звороту поконфіскованих колись маєтків Караджорджевичів. Мін. Пачу підносив знов, що цивільна лїста Сербії виносить тепер лише 80-ту часть буджету, коли давно поглощувала 25-му еї часть По тих промовах прийшло до великої бучі О голос „до голосованя“ зажадав провідник молодорадикалів Люба Стоянович, але віцепр Косич слова єму не уділив. Тодї зажадав слова другий молодорадикал Проданович „до реґуляміну“. Не дивлячись на те, хоче Косич зарядити голосованє та опозиция починає грімко протестувати, а Проданович кличе до віцепр.: „Не маєте про нїчо поняти!“ Тут Косич перериває засїданє і вхопивши в руку притискач до листів зі столика секретаря, хоче ним кинути в Продановича, але ще в час спиняють єго. Коли уми трохи успокоїли ся, отворив засїданє сам президент палати Йованович і уділив слова Л. Стояновичеви, а він заявив, що апанажів зрік ся престолонаслїдник, та що они суть противзаконні, отже опозиция складає одвічальність за сю ухвалу на правительственні партиї і покидає салю. По виходї всеї опозициї принято законопроект про апанажі в

2)

Загадочне убийство в долинї Боскомб.

(З анґлїйского — Конана Дойле).

(Дальше).

— Противно Ватзоне, єсть то іменно найяснїйша точка в цїлій справі, точка перебиваюча темні хмари. Хоч єсть невинний, то однако мусїв би бути дуже дурний, аби не бачити, як тяжко всьо против него сьвідчить. Коли би був при увязненю показав здивованє або удавав обуренє, видалось би менї то сильно підозрінним, позаяк такі чувства були би супротив того стану річий неприродні; однако звичайно видають ся они кождому злочинцеви наймудрійші. Отверте поведенє сина означає або єго невинність, або велику силу духа, якою володіє над собою. Заявленє, що не надїяв ся чого иншого, не було неприродне, коли розважиш, що в тім дни так дуже забув о своїх синївских обовязках, що попав в суперечку з вітцем, а навіть — після важного зізнаня молодої дївчини — підніс на него руку. Докори совісти і покаянє лежачі на днї єго слів означають радше чисту ніж висшу душу.

Я потряс головою. — Неодного вже й задля слабших доказів повісили.

— Так — тому неодного повішено невинно.

— Щож говорить сам обжалований?

— Бою ся, що саме то, що він говорить, єсть для єго оборонцїв не дуже заохочуюче; мимо того кілька точок варто розважити. Ось маєш, перечитай сам.

Гольмс віднайшов в своїй вязанцї актів дотичне число ґазети з Герефордшір і переглянувши єї, вказав менї розділ, в котрім були подані зізнаня нещастного молодця. Я сїв вигідно в кутї і читав уважно справоздане судового слїдства.

„Відтак введено пана Джемса Мек Карті, одинокого сина помершого; зізнає він, що слїдує: Мене три дни не було дома і аж в понедїлок о третій вернув я з Брістолю. Я не застав вітця дома, а служниця сказала менї, що поїхав до Рос з служачим Джоном Коблем. Вскорі учув я в подвіри гуркіт воза, а приступивши до вікна, побачив вітця, як висів і скоро відійшов, не знаю навіть, в котрім напрямі. Взявши рушницю, пішов я над став, аби пошукати кріличі ями. В дорозї стрітив я Вілїяма Кравдера, лїсничого, котрий впрочім вже то зізнав; помиляє ся лиш, кажучи, що я ішов за вітцем. Я навіть не здогадував ся, що він іде наперед мене. Я може був віддалений о сто кроків від ставу, коли почув крик: Куі; був то звичайний оклик межи мною а вітцем. Я поспішив за голосом і застав вітця над ставом. Моя поява трохи его здивувала; запитав мене досить остро, чого хоче. Вивязала ся остра виміна слів, котра довела до сварнї, бо мій отець був чоловіком дуже прикрим. Коли я побачив, що єго гнів переходить вже границю, лишив я єго і хотів вернути до Готерлї. Але я відійшов яких 150 кроків і почув страшний крик; я вернув і застав на земли умираючого вітця з тяжкою раною на голові. Я відкинув рушницю і взяв вітця в рамена, однако він вскорі помер. Хвилю клячав я при нїм, а відтак побіг до економа Турнера, котрого дім єсть недалеко, просячи о поміч. Коли я вернув, не бачив коло вітця нїкого. Взагалї не маю поняти, в який спосіб єго убито. Вправдї не був він люблений, бо в єго поведеню було щось зимного і відпихаючого, однако не мав нїяких правдивих ворогів. Більше не маю що сказати“.

Слїдчий судия: Чи ваш отець сказав що перед смертию? — Сьвідок: Шептав якісь слова, але я не міг нїчого зрозуміти, крім чогось подібного до слова „а рат“ (щур). — Слїдчий судия: О що розходило ся у вашім спорі з вітцем? — Сьвідок: Прошу мене увільнити від відповіди на то питанє. — Слїдчий судия: Жалую, але мушу домагати ся того. — Сьвідок: Я однако рішучо не можу сказати. Впевнюю вас лише, що розмова не мала найменшої звязи з тим, що стало ся. — Слїдчий судия: То рішить трибунал. Звертаю лиш увагу, що заперечуванє відповіди тілько погiршить ваше положенє. — Сьвідок: Мимо того мушу відмовити відповіди! — Слїдчий судия: Коли я вас добре зрозумів, то оклик „Куі“ був звичайним окликом між вами а вітцем. — Сьвідок: Так. — Слїдчий судия: Як отже міг отець кликати, скоро вас не бачив, а навіть не знав, чи ви вернули з Брістолю? — Сьвідок з видним заклопотанєм: Того не знаю. — Асесор: Чи в тій хвили, коли ви на крик вітця вернули і застали єго тяжко раненого, не бачили ви нїчого підозрінного? — Сьвідок: Нїчо-

поіменнім голосованю всім 95-ома голосами присутних послів.

Відозва

в часї тисячпятьсот-лїтного ювілею нашого сьв. Золотоустого Учителя.

(Дальше).

Як сам Єго Екселенция, Наш Митрополит в поручаючім письмі висказуєсь, само провидїнє Боже для довершеня сего важного, а трудного дїла посилає нам чоловіка найлїпше обізнаного з справами Всходу.

А ним є О. Петро Курі, гр.-катол. сьвященик, парох Вефлеєму.

Вже від кількох лїт працює для сеї справи. Самим своїм наставником, греко-катол. патриярхом Кирилом, як найлїпше і горячійше припоручений.

Надто сам о. П. Курі Грек-Мельхіт (мови матерної арабскої), своєю особою представляє тих християн на Всходї, що ще одні, яко греко-католики, того самого, що ми, обряду, під проводом свого патриярха, кількох архиєпископів і епископів, числом пару сот тисяч душ, вірно тримають ся Церкви католицкої.

Хоч нечисленні они, то завдяки місцевим обставинам, они одні можуть нам в сїй нашій місиї на Всходї найбільше помочи. Навіть сам о. П. Курі, хоч з початку приїхав був до нас з наміром збираня складок на свою церкву в Вефлеємі, тепер за згодою Єго Екселенциї Митрополита бажав вступити до нашого Студитского монастиря в Скнилові, тим самим має намір стати і нашим сьвящеником і збирати для нашої церкви і монастиря складку, лише з тим додатком, щоби в тїй нашій церкві могли також відправляти ся богослуженя в нашім обрядї на мові грецкій, або арабскій, для вірних гр.-кат. мови грецкої і арабскої. Крім згаданих висше користий намірена будова нашої церкви Рожд. в Вефлеємі, мала би і сї еще користи церковні і народні.

Першою користию народною була би і ся, що в сїм місци, на яке звернені очи цїлого християньского сьвіта, міг би і наш нарід виступити з своєю церквою і своїми монахами, як би своєю працею, своїм строгим, аскетичним, побожним житєм давали би як найлїпше сьвідоцтво правдивої побожности нашого народу.

А якраз нам дуже ходить о сю добру славу перед цїлим сьвітом католицким, особливо коли зважимо, як то часто наші національні противники нас очерняють перед сьвітом катол. особливо перед Найвисшою Єрархиєю Церкви і Сьвятійшим Отцем в Римі, що до щирости наших католицких переконань і привязаня до правдивої катол. Церкви.

А також і сам наш рускій нарід, що так дорожить сьв. Землею, немов своєю рідною, чого доказом перше наше паломництво до сьв. Землї, повинен і то відповідно до свого чотиромілїонового числа мати в сьв. Земли і свою церкву, свою інституцию духовну, яка би гідно і як найлїпше сьвідчила о єго істнованю і житю.

А вжеж і о тїй так близькій помочи не належить нам забувати, яку наші евентуальні паломники до сьвятих місць могли би за кождий раз мати. Они в далекій сторонї знайшли би свій кутик і свій захист, та не потребували би скитати ся і дорого оплачувати чужі місця притулку.

Вкінци намірене дїло будови нашої церкви Рожд. Хр. в Вефлеємі з монастирем Бр. Монахів Студитів має ще і личну користь, яка може кожду нашу християньску одиницю заохотити до зложеня і більшої жертви на згадану Божу цїль.

Именно кождий жертводавець, що лише одну корону жертвує на ту цїль, може дістати і памятковий образець, а тим самим доказ і знак, що по вічні часи буде користати з овочів тих молитов Монахів Студитів і тих Служб Божих, які по можности щоденно будуть правитись в сїм сьв. місци, церкві Рожд. Хр. в Вефлеємі за живих і померших жертводателів. Може кождому з нас як найбільше о се послїдне ходити, а ся послїдна користь тому може тим сильнійше до кождого з нас промовити і заохотити до зложеня як найбільшої по змозї жертви і за себе і за усїх і поодиноких членів своєї рідні. А хто ще поспішить з більшими жертвами поч. від 5 К, повинен вписатись в самій памятковій книжцї сего О. П. Курія, яка по вічні часи буде з вписаними іменами переховуватись при сїй церкві Рожд. Іс. в Вефлеємі.

(Конець буде

го очивидно. — Слїдчий судия: Що хочете тим сказати? — Сьвідок: Коли я вибіг з лїса на поле, був так наляканий і зворушений, що о нічім иншім не думав, лише о вітци. Однако пригадую собі неясно, що біжучи наперед, бачив я на лїво якийсь предмет лежачий на земли. Було то щось сїрого, немов сурдут або плед. Коли я вертав від вітця і поглянув там знов, предмету того вже не було. — Слїдчий судия: Гадаєте, що предмет зник, заки ви привели вітцеви поміч? — Сьвідок: Так; зник. — Слїдчий судия: Чи не могли би ви нам сказати, що то було? — Сьвідок: Нї; я мав лиш враженє, що там щось лежить. — Слїдчий судия: Як то далеко було від трупа? — Сьвідок: Може двацять кроків. — Слїдчий судия: А як далеко від краю лїса? — Сьвідок: Може також тілько. — Слїдчий судия: Отже предмет усунено, хоч ви були від него лише о двацять кроків віддалені. — Сьвідок: Так; в часї коли я від него відвернув ся.

На тім закінчено переслуханє.

— Як бачу — сказав я, переглянувши скоро справозданє — остаточні висновки слїдчого судиї звучать поважно для молодого Мек Карті'ого. Виказав він влучно суперечність зізнаня, що отець кликав на сина, не знаючи о єго присутности; справедливо також підніс заперечене відповіди, о чім розмавляв з вітцем, дальше дивні слова умираючого. Всьо то промавляє дуже против сина.

Гольмс усьміхнув ся тихо до себе і простягнув ся на подушцї. — Ти і слїдчий судия — сказав — завдали собі за мало труду, аби підчеркнути найважнїйші обставини промавляючі в користь молодця. Чи не уважаєш, що ви оба приписуєте єму з одної сторони за богато, а з другої за мало спосібности в видумуваню? За мало, бо чейже міг би винайти таку причину до суперечки, котра запевнювала би єму співчуте трибуналу; за богато, бо гадаєте, що видумує щось так дивного, як загадка о щурі зі сторони умираючого вітця або подія з тим кусником одіня, котрий зник. Нї, Ватзоне, я розбираючи ті обставини, виходжу з того становища, що молодець говорить правду; побачимо, де мене заведе мій висновок. Тимчасом вийму собі з кишенї Плютарха. Не говори нї слова о тїй справі, доки не станемо на місци. З'їмо снїданє в Скіндон, де будемо — як бачу — за двацять мінут.

Перед четвертою годиною прибули ми до малого місточка Рос, переїхавши через хорошу долину Стравд і через широку, полискуючу ріку Северн. На двірци ждав на нас худий мужчина о хитрих лисячих очах. Мимо темносїрого пороховника і шкіряних камашів, котрі носив з огляду на сїльску околицю, пізнав я сейчас Лестрада, звістного льондоньского аґента. Ми поїхали з ним до готелю „Герефорд Ерм“, де була вже для нас замовлена комната.

— На долинї стоїть віз — сказав, коли ми ще пили чай; знаю вашу енерґію і знаю, що не відпічнете скорше, доки не побачите місця злочину.

— Дуже то похвально з вашої сторони і вічливо. Однако наша подорож зависить від барометру.

Лестрад здивував ся.

— Не розумію — сказав.

— Як стоїть барометр? На двайцять девять? — то добре. Нї вітру, нї хмари на небі. Тут маю коробку папіросів, які собі випалимо, а та софа видаєсь менї лїпшою, як невигідні сидженя в повозах. Отже імовірно нинї не буду потребувати повоза.

Лестрад усьміхнув ся. — Без сумнїву виробили ви собі вже погляд на цїлу справу з часописий. Справа ясна як сонце і чим довше займати ся нею, тим стає яснїйша. Однако я не міг дамі — і до того такій, котра рішучо виступає — спротивити ся, хоч впевнив єї, що й ви, пане Гольмс, не можете нїчого більше зробити, як то, що я вже зробив. Але ось! Атже то єї карита стає перед домом.

Ледве то сказав, коли до комнати вбігла панна, одна з наймалїйших, які я коли бачив. Єї очи фіялково-синї блищали, уста були на пів отверті, лиця горіли; безмежна журба і зворушенє усунули з єї гадки всяку несьміливість супротив чужих.

— Ах, пане Гольмс — скрикнула, глядячи то на мене то на Гольмса, аж вкінци ідучи за певним причутєм жіночим, задержала погляд на лици мого приятеля: пане Гольмс, якаж я щаслива, що ви приїхали. Я прибула сюди зараз, аби вам то сказати. Я знаю напевно, що Джемс невинний і ви повинні о тім дізнати ся, заки ще заберете ся до працї. Не сумнївайте ся о тім нї на хвилю. Ми були разом від дїтий і я знаю єго хиби, як нїхто инший; він має надто добре серце, аби навіть мушцї зробити прикрість. Хто єго знає, мусить уважати подібне обжалованє за найбільшу глупоту.

— Маю надію, що нам удасть ся оборонити єго — сказав Гольмс. — Прошу здати ся на мене, а що лише буде в моїй силї, то зроблю.

— Ви читали обжалованє? Витягнули з того які висновки? Бачите який вихід, або ратунок? Чи навіть ви не уважаєте єго невинним?

— Менї видає ся єго невинність дуже імовірною.

— А видите! — скрикнула дївчина, поглядаючи на Лестрада. — Чуєте! Пан Гольмс робить надію!

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 25-го лютого 1908.

— Помилуванє. Є. В. Цїсар дарував останок кари 29 вязням; між иншими помилував двох вязнїв в карних заведенях в Станиславові і Вісьнічу і 1 в женьскім карнім заведеню у Львові.

— Іменованя. П. Мінїстер справ внутрішних іменував директора галицкого архівум краєвого, проф. універсітету у Львові і радника Двору дра Освальда Бальцера, звичайним членом архівальної ради на 5 лїт.

— Дрібні вісти. Вечерницї на дохід Захоронки відбудуть ся в суботу дня 29 с. м. в комнатах бесїди. — Лекцийна комісия товариства „Руска Академічна Поміч“ поручає інструкторів для всїх предметів. Звертати ся по адресї: Лекцийна комісия товариства „Руска Академічна Поміч“ у Львові. Дім Академічний ул. Супіньского 17 або лично в льокали Тов. ул. Кохановского ч. 1 D. I поверх між 2 а 4 год. — П. Остап Бородиєвич родом з Денисова одержав дня 22 с. м. у львівскій академії ветеринариї степень лїкаря ветеринариї степень лїкаря ветеринариї. — В Станиславові прокидає ся шкарлятина; в послїднім тижни було там кілька случаїв занедужаня. — Два ученики школи народної, 9 лїтні Ґочек і Капусьнїдер найшли на ул. Валовій срібний годинник з лан-

цушком і зложили его на поліції. — До склепу Івана Штайнінґера при ул. Пекарскій ч. 5 вломили ся вчерашної ночи злодії і вкрали 60 К готівкою та вудженин вартости 10 К. — В суді в Буківску викрито спроневірене, яке діяло ся вже від 3 літ. В сирітскій і депозитовій касі бракує около 12.000 К. Начальника суду Яросл. Лепкого і канцеліста суд. Евг. Кржеменецкого засуспендовано. — В Станиславові арештовано за фальшиву криду торговельника шкір Рахміеля Бурґа, его тестя Хуну і торговельника шкір Айзика Екштайна.

— Процес студентів руских перед трибуналом касацийним у Відни закінчив ся вчера тим, що трибунал касацийний прихилив ся до жалоби неважности в справі вироку, виданого віденьским судом краєвим против руских студентів, обжалованих о звістні події на львівскім університеті і увільнив від вини і кари концiпiента адвокатского дра Вачиньского і 2 студентів, а що до 5 инших відкинув жалобу неважности. — „Gerichtshalle“ доносить, що рускі студенти вручили оборонцеви докторови Роде почестний дарунок а то топіркову палицю жировану сріблом і перловою масою.

— Самоубийство. З Тернополя доносять, що там відобрав собі житє вистрілом з револьвера 15 п. п. Василь Витвицкий з Рекшина коло Бережан. Витвицкий був на службі у капітана Шлезінгера і діставав від него що дня гроші на каву, приносив єї з каварні але не платив за неї, бо гроші уживав на свої потреби. Коли властитель каварні прислав капітанови рахунок, виносячий 36 К, капітан спитав Витвицкого, що він зробив з грішми. На то відповів Витвицкий, що залагодить справу. Підчас неприсутности капітана Витвицкий привіс собі більшу скількість горівки, випив єї, понищив меблі в помешканю, а відтак вистрілом з револьвера відобрав собі житє.

— Слїдство проти вломника Васіньского-Сьнеґуцкого і тов. веде ся дальше. Що кілька днів відбувають ся в суді конфронтациї цілих гуртів пошкодованих і сьвідків з вломниками. Вчера, дня 24 с. м. відбула ся також така конфронтация, а минувшого тиждня розпізнане через пошкодованих крадених річий, найдених у Васіньского і его товаришів. Васіньский признав ся вже між иншими до сповненя вломy до каси „Краєвого Тов-а кредитового урядників і сьвященків“ в сериии м. р. Злочинці, розбивши в тім товаристві горішну часть каси, дістали ся лише до передїлки і забрали з під ручної касетки, зложеної саме в гій передїлці каси, квоту 158 К готівкою і виловований 3 прц. льос австрийского заведеня кредитового земского вартости курсової 268 К. До дальших передїлок, де не рехована була денна готівка касова вломники не змогли дістатись. Ціла готівка касова була обезпечена від вломy в першім австрийскім Товаристві від вломy, котрого заступник п. А. С. Ляндав (ул. Третого Мая ч. 2) виплатив Товариству в цілости понесену шкоду. Зліквідоване шкоди було вельми кулянтне і скоре, так що згаданому Товариству належить ся повне признане.

— Перли ґр. Вартенслебен і „знак одного“. Житє приносить иноді події, яких не видумала би й найбуйнїйша уява писателя. Звістна вже крадіж дорогоцінного нашийника ґрафині Вартенслебен зачинає в дечім дуже нагадувати оповідане Конана Дойлє „Знак чотирох“, котре лише що скінчило ся в наших фейлетонах. Скринка з дорогоцінностями, невислїджений, загадочний злодій, пропавші перли, нічна пора і деякі инші обставини зачинають наводити на здогад, що злодій дістав ся до помешкання мабуть в той спосіб, що вліз з надворку по стовпі. Але що найважнїйше на дверех знайдено знак, зроблений крейдою, хрестик, зовсім такий самий, який в полицийних реєстрах означують тоті особи, котрі були вже раз карані, а котрий крім урядників полицийних і правників знають лиш злочинці. Сей знак, можна би сказати „знак одного“ насуває на здогад, що злодій дістав ся до помешканя. З другої же сторони полиция єсть того переконаня, що коли би злодій добув ся з надворку крізь вікно, то не взяв би був лиш сам нашийник і брошку, але ще й инші дорогоцінности, які лежали в скринці, а котрі міг легше продати як перловий нашийник.

Але найбільше сенсацийна річ в сій крадежи єсть то, що ґрафиня Вартенслебен одержала в четвер рано безіменний лист, писаний очевидно зміненим письмом, в котрім якийсь незнакомий обіцює звернути їй вкрадені дорогоцінности, але під услівєм, що она буде о тім зовсім мовчати. Автор листу взиває ґрафиню, щоби она порозуміла ся з ним за помочию анонсу в якійсь ґазеті а відтак дожидала кінця. Половину нашийника зверне він відтак, коли ґрафиня заручить єму словом чести, що він не буде караний або що она не віддасть справи до суду, а другу половину дістане тоді, коли додержить даного слова. Ґрафиня одержавши той лист, повідомила зараз о тім полицию.

Комисия полицийна оглянула ще раз місце крадежі і при тім викрила не лиш згаданий хрестик на дверох, але також і слїди на мурі, по котрих можна було здогадувати ся, що злодій вліз крізь вікно до середини. Для ліпшого доказу один з тайних аґентів поліз для проби по стовпі і єму удало ся легко підлїзти аж до вікна; але коли хотів вилїзти на вікно, то вже не міг і мусіло єму помагати аж двох сильних мужчин. З того вносять, що арештована покоєва, Марта Штеґер, людина слабосильна, не могла би витягнути злодія на вікно. Було також підозріне, що згадана покоєва викинула пропавші дорогоцінности свому мужеви Гуґонови на улицю. Полиция вислїдила Штеґера аж у Франкфурті, де він єсть аґентом при якімсь великім товаристві асекурацийнім і мало показати ся, що він до сеї справи зовсім не вмішаний, бо під ту пору, коли виконано крадіж, не був в Берлинї.

— Побрехенька. За одною з львівских ґазет подали й ми чутку про убитє війтом в Надвірняньщині якоісь дівчини, що нїби то з більшими грішми вернула з Америки, однак вже з гори зазначили ми, що се чутка якась дуже неймовірна. Се й оправдало ся. В справі сій пише о. Мих. Мосора в „Ділї“: „Подібну історию чув я в скільскій Верховині ще 19 січня с. р. з тою тілько ріжницею, що війт нїби то нараджував ся з сином, як мають обі дівчини убити. Версия ходила, що сего убийства мав допустити ся війт зі Славска, а відтак перекинула ся на війтів з Лавочного, Опірця і инших сіл скільской Верховини. Я відразу заявив моїм оповідачам, що се байка, хотяй деякі упевняли, що вже виділи, як захованого війта і сина вели до арешту в Сколім. І дійстно показало ся, що то була фантазия, але версия зайшла з гір скільских аж до надвірняньских. Видко, що хтось умисно розносить сю побрехеньку, а тут в Скільщині толкують собі люде се в той спосіб, що десь до якоїсь церкви справили новий дзвін, тож тамошні парохіяни раді би, щоби той дзвін був такий голосний, як та байка про убитє двох дівчат війтом“. — То само потверджує і „Kuryer Stanisławowski“, котрий каже, що чутка мов би якийсь війт убив дівчину вернувшу з Америки, єсть неправда а ціла история єсть лиш витвором буйної уяви. — Найприкрійше мусіла ся байка дїткнути війтів, котрих нї з сего нї з того посуджено о так страшний злочин.

Телеграми.

Відень 25 лютого. З причини послїдних нещасть елементарних в ріжних повітах Галичини і Буковини і з причини пануючої там нужди, австрийскі зелїзниці державні і стоячі під їх зарядом зелїзниці льокальні, як також австрийска зелїзниця північно-західна і Тов. зелїзниць державних признали удогіднення фрахтові для средств поживи, паші і соломи, привежених до повітів навіщених нещастєм. Дотичне розпорядженє появить ся нинї в „Дневнику розпоряджень для зелїзниць і плавби“.

Рим 25 лютого. Трибунал засудив бувшого міністра Назі на 11 місяців і 20 днів вязниці і на виключенє з публичних урядів на 4 роки; Льомбарда з причини браку доказів увільнено.

Вибори

з курії громад сільських.

Чортків. Голосувало 134. Артур Заремба Целецкий 78, др. Антін Горбачевский 46, Андрій Марчак (русск.) 10. Вибраний Целецкий.

Дрогобич. Голосувало 235. Ґр. Франц. Замойский 136, адвокат Сьокало (русск.) 53. селянин Яць Олексовский 46. Вибраний ґр. Замойский.

Львів. Вибраний Мерунович.

Мелєц. Голосувало 158; вибраний одноголосно Андрій Кендзьор (людовець), директор бюра мелїорацийного.

Пільзно. Голосувало 110. Селянин Адам Кренжель (людовець) 68, ґр. Николай Рей 41. Вибраний Кренжель.

Краків. Голосувало 185. Франц Птак (людовець) 110, о. Шпондер 75. Вибраний Птак.

Богородчани. Голосувало 115. Др. Богдан Криницкий (русск.) 76, др. Михайло Новаковский 39. Вибраний Криницкий.

Бережани. Голосувало 128. Тимотей Старух, пос. до Ради державн. 115, Ґренджола 10. Вибраний Старух.

Перемишль. Голосувало 212. Кн. Волод. Сапіга 111. Григорий Цеглиньский 70. Федак (русск.) 31. Вибраний Сапіга.

Сокаль. Голосувало 203. Вінкентий Краіньский 100, Гвоздович 69, Марков (русск.) 22; 12 голосів розстріленых. Зарядженo новий вибір.

Рава руска. Голосувало 213. О. Антін Колпачкевич (русск.) 149, Онуфрий Солодуха 64. Вибраний Колпачкевич.

Коросно. Голосовало 133. Вибраний одноголосно Ян Стапіньский (людовець), посол до Ради державної.

Ряшів. Голосовало 271. Ян Васунґ (людовець) 174, Тома Шаер 70. Вибраний Васунґ.

Товмач. Голосувало 216. Др. Іван Макух 124, Станислав Богданович 89. Вибраний др. Макух.

Калуш. Голосувало 174. Др. Іван Куровець 94, Коник (русск.) 57. Вибраний др. Куровець.

Мостиска. Голосувало 165. З. Скварко 92, ґр. Станислав Стадницкий 73. Вибраний З. Скварко.

В хвили замкнення числа не наспіли ще дальші телеґрами.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).